

Til kapitel 2.

Fuldbyrdelse af frihedsstraf.

Såvel kriminalpolitiske som humane hensyn taler for, at der mellem de nordiske lande tilvejebringes en gensidig ordning, hvorefter personer, der er idømt frihedsstraf uden for *hjemlandet*, kan afsone straffen i dette land. Skal afsoningen som nu ske i domslandet kan sproglige vanskeligheder være en hindring for, at den dømte opnår tilstrækkelig kontakt med fængselspersonalet, og for hans deltagelse i den undervisning m. v., som er et vigtigt led i behandlingen. Endvidere kan den omstændighed, at straffen udstås i et andet land, hvor den dømtes pårørende i almindelighed ikke har mulighed for at besøge ham, være en særlig psykisk belastning, der i sig selv er uønskelig, og som vanskeliggør behandlingsarbejdet i fængslet. Desuden er det ofte af betydelig værdi, at afsoningen finder sted i nærheden af det sted, hvor den pågældende må forventes at ville tage ophold efter løsladelsen, således at der — eventuelt i forbindelse med prøveløsladelse — kan ydes ham bistand med fremskaffelse af arbejde og logi og anden støtte i den første tid efter løsladelsen.

De ulemper, der således er forbundet med en strafafsoning uden for hjemlandet, kan under den gældende ordning kun imødegås ved, at den sigtede udleveres til hjemlandet, således at straffølgningen som helhed kan finde sted der. Hyppigt vil denne fremgangsmåde imidlertid være uanvendelig, fordi praktiske hensyn nødvendiggør, at bevisførelsen finder sted, hvor lovovertrædelsen er begået. Der er derfor behov for regler, som gør det muligt at henlægge strafafsoningen til hjemlandet, uanset at straffesagens retlige behandling og domfældelsen har fundet sted uden for dette land.

Under de nordiske forhandlinger har der været enighed om, at en nordisk ordning vedrørende samarbejde med hensyn til fuldbyrdelse af straf ikke alene bør tage sigte på muligheden for strafafsoning i den dømtes hjemland. I tilfælde, hvor en person efter at være dømt i hjemlandet tager ophold i et andet nordisk land, kan det være hensigtsmæssigt, at afsoningen kan ske i *opholdslandet*. Der opnås herved en mulighed for at sikre straffuldbyrdelsen uden anvendelse af udlevering. Denne mulighed kan der navnlig være grund til at foretrække, når talen er om kortere frihedsstraffe, ved hvis afsoning de ovenfor nævnte kriminalpolitiske og humane hensyn, der kan tale for afsoning i hjemlandet, kun har begrænset vægt.

Om de former for frihedsstraf, som er hjemlet i de nordiske landes lovgivning, bemærkes:

I *Danmark* idømmes *hæfte* på tid fra 7 dage til 2 år, og *fængsel* idømmes på livstid eller på tid fra 30 dage til 16 år. Fængsel i 2 dage svarer til hæfte i 3 dage.

I *Finland* idømmes *fængsel* på tid fra 14 dage til 4 år, og *tugthus* idømmes på livstid eller på tid ikke under 6 måneder og ikke over 12 år. Der findes ingen almindelig regel om forholdet mellem de 2 strafarter, men ved sammenlægning af fængselsstraf med straf af tugthus reduceres fængselsstraffen med en fjerdedel.

I *Island* gælder regler svarende til de danske.

I *Norge* kan *hæfte* idømmes på tid fra 21 dage til 20 år, og *fængsel* idømmes på livstid eller på tid ikke under 21 dage og ikke over 15 år. Fængsel i 1 dag svarer til hæfte i 2 dage. Straf af hæfte anvendes ikke i praksis.

I *Sverige* idømmes *fængsel* på tid fra 1 måned til 2 år, og *strafarbejde* idømmes på livstid eller på tid ikke under 2 måneder og ikke over 10 år. Strafarbejde i 1 dag svarer til fængsel i 2 dage.

Til § 3.

Til stk. 1. Det har under forhandlingerne været overvejet, om reglen i 1. pkt., der kan medføre tvangsmæssig overførelse af den dømte fra domslandet til hjemlandet, burde begrænses til straffe af længere varighed. Der har imidlertid været enighed om, at en sådan begrænsning ikke vil være hensigtsmæssig. Navnlig i tilfælde, hvor den dømte straks efter en eventuel afsoning i domslandet ville forlade dette eller blive udvist derfra, kan der være trang til at overføre ham til afsoning i hjemlandet, selv om straffen er relativt kortvarig.

Efter bestemmelsen i 2. pkt. kan den, der er dømt i et af de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet, kun afsone her, hvis dette findes mest hensigtsmæssigt. Hermed sigtes navnlig til tilfælde, hvor den pågældendes ophold her i landet må forventes at blive af noget længere varighed, og det under hensyn til straffens kortvarige karakter findes rigtigst at foretrække afsoning her fremfor udlevering til domslandet.

I øvrigt henvises til de indledende bemærkninger til dette kapitel.

Det er forudsat, at bestemmelserne i dette stykke også finder anvendelse med hensyn til betingede straffe, der i henhold til efterfølgende beslutning skal fuldbyrdes, og reststraffe, som skal fuldbyrdes på grund af overtrædelse af vilkår for prøveløsladelse.

Til stk. 2. Som nævnt i forbindelse med § 1 kan en i et andet nordisk land idømt bøde ikke forvandles til frihedsstraf efter den danske straffelovs forvandlingsregler. Bestemmelse om sådan forvandling